

Но изворите показват също така, че при първите изгледи за нови възможности за български революционни действия войводата пак се заел с подготовката им през първите месеци на 1876 г., т.е. във времето, когато практически започнала и подготовката на Априлското въстание по инициатива на Гюргевския комитет. Наред с главното си намерение - да осигури освободителната борба на българския народ със собствените му сили, той все пак разчитал и на очакваната сръбско-турска война като опора за въстаническите действия и в Херцеговина и Босна, и в България. По това време, при чести смени на правителствата в Сърбия и на позициите на идващите и падащите от власт политически партии, очакваната война срещу Турция ставала все по-наложителна и неизбежна. Хитов зорко следял това и полагал усилия да се възползва от положителните за българите тенденции в сръбските управляващи и обществени среди.

Вероятно въз основа на информации от войводата за тези промени в Сърбия, през ранната пролет на бурната 1876 г. революционната емиграция в Румъния изпратила Г.Живков в Белград с мисия да провери изгледите за обявяването на войната, да осведоми правителството за революционните настроения на българите и се споразумее за съдействие. Чрез сръбския консул в Букурещ българските дейци предупредили кабинета за Живковата мисия. Но пратеникът естествено се срещнал най-напред с П.Хитов, запознал го със задачите си и отново с наивно оптимистичните надежди на приятелите си в Румъния за подкрепа от страна на Сърбия. С негова помощ Живков установил нужните му контакти със сръбски държавници.⁷⁸

Самият факт, че българските революционери в Румъния изпратили свой делегат за преговори от тяхно име и от името на българите с Белградското правителство, е едно от недвусмислените доказателства против по-късните обвинения срещу П.Хитов, че той бил обвързвал българското освободително движение с политиката на Сърбия, които са напълно несъстоятелни. Защото, както се вижда от изворите за мисията на Г.Живков и за общите очаквания на революционната емиграция в Румъния, Сърбия и другаде, перспективата за сръбско-турска война била възприемана от мнозинството български революционни дейци като най-благоприятното условие за българското въстание. Поради това пратеникът трябвало да настоява пред сръбските власти за по-скорошното ѝ обявяване, за да съвпадне то с началото на въстаническите действия в България и ги улесни, като ангажира значителна част от турските въоръжени сили.

Независимо от специфичните интереси и цели на официална Сърбия и на българските патриоти, подготвящи Априлското въстание, разговорите и евентуалните споразумения между тях за координиране на действията им срещу Турция се налагали от обстоятелствата и интересите на двата народа. Както П.Хитов и емиграцията в Румъния нетърпеливо следели събитията в княжеството, така и често сменящите се сръбски правителства търсели информация за плановете, подготвителните акции в България и вън от нея, най-вече замислите за прехвърляне на български чети - на Хр.Ботев и други войводи, на които се разчитало да вдигнат шум и улеснят вече стоящата на дневен ред война на Сърбия срещу Турция.